

Lecția 8

8.1 Siria

Siria după primul război mondial a ajuns sub protecția franceză, iar în anul 1941 și-a proclamat independența. Majoritatea populației este musulmană 90%, iar o minoritate de 9% sunt creștini ortodocși și catolici.

Lucrarea baptistă a început-o aici Ibrahim Brake (1914-1981). Între anii 1947-1948 el a studiat Institutul Biblic Prairie din Alberta-Canada. Ajutat de credincioșii din Denver - Colorado el a creat Misiunea Evanghelică Americană din Siria în anul 1948, care în anul 1955 a fost reorganizată ca și Misiunea Baptistă Siriană. Broke s-a întors în Siria în anul 1948 și a lucrat în sud-vestul țării, unde s-au stabilit stațiuni misionare, iar în anul 1951 s-a organizat prima biserică baptistă la As Suwayada, iar mai târziu a înființat alte două mai mici în orașele vecine la Shaba și Shalkad. În anul 1963 Broke a organizat Biserica Baptistă Evanghelică din Damis, iar în anul 1974 alta la Holms, de asemeni a deschis și un orfelinat. În anul 1959 Misiunea Baptistă Evanghelică a primit recunoașterea guvernamentală, s-a ivit însă o neînțelegere între Broke și Boutras Nanrouz, un egiptean care a studiat la Seminarul Baptist din Beirut, slujind la biserica din Holms. Cei doi s-au despartit în lucrare, misiunea baptistă condusă de Nanrouz cuprinde acum trei biserici, două în Moms, una în Damasc și o stațiune de predicare la Latakia și Benya. În aceste biserici sunt 160 de membrii.

În anul 1983, Nanrouz a organizat Convenția Baptistă din Siria, iar cu Broke a rămas o biserică de 30 de membri.

Convenția Baptistă de Sud încurajează misiunea lui Nanrouz. În anul 1992, Convenția Baptistă și-a trimis primii misionari, pe Raouf și Carol Gattas. În anul 1993 oficialii guvernamentali au recunoscut Misiunea Convenției Baptiste de Sud. În Siria astăzi sunt 190 de bapțiști și 4 biserici.

8.2 Jemen

E o țară în întregime musulmană, închisă pentru lumea apuseană, în anul 1962 fiind abolită monarhia. În anul 1963 la invitația Ministerului Sănătății care a recunoscut nevoile medicale ale țării, Convenția Baptistă de Sud (în anul 1964) a transferat de la spitalul Baptist din Gaza pe dr. James Joung și soția. Cei doi au deschis o clinică la Taize, ajutați de surori medicale din Spania. Ei au fost primii misionari protestanți în Jemen. În anul 1968 s-au mutat la Jibla, unde a construit un spital de 80 de paturi. Aici s-a înființat o biserică baptistă cu 70 de membrii în anul 1992.

8.3 Australia

Australia a fost o colonie engleză. Englezii au folosit acest teritoriu ca să colonizeze aici pe cei condamnați în Anglia pentru fel de fel de fapte. Deci Australia a fost colonizată cu criminali, borfași și hoți. În 1834, 43% din populația Australiei era formată din condamnații de drept comun din Anglia.

Bapțiștii au început lucrarea misionară aici, în aceste condiții care au fost deosebit de grele. Primul misionar care a lucrat aici a fost John McKaeg, care a ținut servicii divine în 1831 în SYDNEY și în New South Wales. Probabil că a găsit pe aici grupe mici de bapțiști, dar nu au reușit să organizeze o biserică. McKaeg era din Scoția, de formație baptist-calvinistă.

McKaeg era un predicator militant, a crescut în Scoția și a lucrat ca misionar în Irlanda. El avea un stil de predică ofensiv, gesturi sălbatice și particularități teologice stranii, așa că unii îl considerau ridicol, dar pentru cei de jos era foarte atractiv.

McKaeg a oficiat primul botez prin scufundare la Woolloomooloo Bay în 12 August 1832, dar foarte mulți dintre cei care au asistat s-au amuzat. McKaeg nu a sfârșit-o bine, a intrat în dizgrația publicului și a fost închis pentru datorii mari. A fost un om cu bune intenții dar avea un caracter aberant.

La 1 Decembrie 1834 a sosit la Sydney predicatorul John Saunders un foarte educat, păstor cu succes în Anglia și capabil să câștige încrederea clasei înalte. Era de 28 de ani când a sosit la Sydney și virtual el a fost începătorul lucrării baptiste din Australia.

În Septembrie 1835 grupul de credincioși a lui McKaeg au trecut la Saunders și s-a deschis o capelă în str. Bathurs cu 400 de locuri.

În 15 Decembrie 1836 biserica din str. Bathurs s-a constituit cu 9 membrii. Documentele de fondare o descriu ca biserica lui Hristos a bapțiștilor particulari care nu admiteau comuniunea deschisă. Păstorul era baptist dar membrii puteau fi botezați prin scufundare sau stropire sau botezați în copilărie sau chiar nebotezați. Saunders era ecumenic prin natură și voit a înlăturat toate practicile sectare. El recomanda botezul adulților dar nu insista asupra lui. Era baptist dar a colaborat și cu credincioșii altor religii despărțite de anglicanism. Saunders a câștigat prieteni din societate înaltă și a asigurat o reprezentare bună pentru bapțiști. În timpul lui, bisrica era formată din oameni cu puțină identitate baptistă, cu puțin zel pentru a sluji cauza baptistă. În timpul lui Biserica a crescut la 124 de membrii din care erau botezați prin scufundare. Saunders s-a retras din lucrare în 1848 din motive de sănătate. El a fost urmat de Johan Han Mellbourne, care a slujit biserica până în 1853, urmat fiind de James Waller, care a păstorit între 1853-1870. El a îndemnat pe credincioșii din această biserică și pe bapțiștii australieni să îmbrățișeze învățăturile și practicile baptiste.

În regiunea New South erau 11 biserici, în 1868, și 16 în 1882. Erau 6 păstori în 1868, și 10 în 1882. În același timp, numărul credincioșilor a crescut de la 359 la 848. Waller a format o asociație a bisericilor în 1858, iar în 1872 asociația s-a transformat în Uniunea Baptistă din New South Walles. Lucrarea baptistă din Australia s-a dezvoltat din Est spre Vest, începând de la new South Walles și trecând în celelalte state ca Tasmania, Victoria, Australia de Sud, Queensland și Australia de Apus.

În 1834 a sosit la Hobard, capitala Tasmaniei, Henry Doownling păstor din Anglia aparținând bapțiștilor stricți. El a înființat biserica baptistă din Laucennstone pe care a păstorit-o 34 de ani.

În statul Victoria primul serviciu divin a fost ținut în cort în Melbourne in 1838. În 1850 W.P Scott a format altă Biserică în Melbourne, cu comuniune închisă. Această biserică a devenit sediul Uniunii Baptiste din Victoria. În Australia de Sud prima biserică baptistă s-a înființat la Adelaide în iulie 1848 cu 13 membrii. În 1861 a sosit aici Silas Mead, el a înființat aici a doua biserică baptistă și a lucrat aici 34 de ani. El avea stabilitate doctrinară pe care a imprimat-o și bapțiștilor din regiune.

În 1855 s-a înființat biserica din Queensland. În 1986, J.H. Sole predicator laic a format biserica din Perth-Victoria.

În Australia, una din piedicile în lucrarea cu Evanghelia, a fost atmosfera lipsită de rigurozitatea care domina aici; de aceea Saunders a descris orașul Sydnei ca locul unde e "Scaunul Satanei". Atmosfera era poluată de violențe, imoralitate, bețivi, deoarece primii coloniști erau pușcăriași. Nici o biserică, nu numai cele baptiste, nu au avut succes până nu au sosit aici și emigranți voluntari, care n-au fost certați cu legea sau morala.

Diviziunea între bapțiști a fost un alt handicap pentru lucrarea din Ausrtalia, pentru că aici au sosit tot felul de bapțiști: englezi stricți, particulari, generali, fuleriști, frații din Plymouth și mileniști. Un timp aceștia au stat în aceleași biserici, după aceea și-au format biserici separate.

Bapțiștii din Australia au fost neglijați de confrății lor din Anglia. Societatea Misionară Britania nu prea i-a ajutat pe bapțiștii din Australia. Un alt handicap a fost lipsa păstorilor educați. Ei nu aveau școli pentru pregătirea predicatorilor, iar păstori se puteau pregăti numai în Anglia. Apoi, un alt neajuns pentru bapțiștii din Australia, era faptul că majoritatea dintre ei aparțineau clasei de jos, fiind la marginea societății.

La sfârșitul sec. al XIX-lea erau în Australia 1826 de bapțiști, în 236 de biserici cu 169 de pastori. În 1900 s-au botezat 1.252 de noi convertiți. Astăzi sunt în Australia 64.560 de credincioși bapțiști și 785 de biserici. De asemenea mai sunt 3 sau 4 biserici române formate din emigranți care au plecat în Ausralia în ultimii 20 de ani.

În 1926 s-a format Uniunea Baptistă din Australia. În 1913 s-a organizat o casa de editură și s-a tipărit revista "Baptistul Australian", au înființat și o societate misionară. În 1959 această misiune a avut 129

de misionari trimiși în 12 țări și în comunitățile izolate de aborigeni. Lucrarea lor principală este în India, Bangladesh, Papua și Noua Guinee. În 1891 s-a înființat Colegiul Baptist din Melbourne iar în 1916 s-a înființat Colegiul Teologic din New Suoyh Wallis. Societatea Misionară Australiană a început lucrarea misionară în India, Pakistan, Noua Guinee, etc. La începutul sec. XX-lea erau în Australia 6 uniuni regionale. Australianii s-au convins de utilitatea pentru lucrarea misionară, ca aceste uniuni să se unească în una, pe întreaga Australie, așa că în 1926 a luat ființă Uniunea Baptistă Australiană, în care au fost cuprinse toate bisericile australiene.

În 1927 la congresul Alianței Baptiste ce s-a ținut la Stockholm a fost ales presedinte al Alianței, Noel Vose din Perth; arătând prin aceasta prețuirea de care s-au bucurat bapțiștii din Australia în Alianța Mondială Baptistă.

8.4 Papua Noua Guinee

În anul 1957, Papua Noua Guinee, a devenit independentă, locuitorii ei fiind divizați în numeroase triburi care vorbesc diferite dialecte. Ei au trăit într-un mod primitiv, izolați de restul lumii până la jumătatea sec. al XIX-lea, când a pătruns aici civilizația apuseană. Astăzi, populația este în mare număr creștinată, misiunea creștină modernă având aici un succes deosebit.

În timpul celui de-al doilea război mondial, capelanii baptisti ai armatei australiene au văzut nevoia de a misiona aceste triburi. Așa ca în 1949, bapțiștii australieni au deschis un punct misionar la Enga, așezată în partea de apus a provinciei deoarece aici nu misionase nimeni. Primii misionari au fost Albert Kronert și Harry Horr, care au pătruns pe valea râului Bayer, înconjurată de munți. În acest timp izolat și primitiv, misionarii au lucrat cu multă înțelepciune, spunându-le istorioare, asigurându-le servicii medicale, venind aici asistente medicale foarte dedicate.

În anul 1951, misiunea a deschis a doua stațiune misionară din Valea Sau, deschizând tot în același an trei stațiuni la Teleformin în partea de apus a provinciei Sepik. În anul 1952, au deschis un alt centru la Lumusa. În anul 1956, misionarii au deschis spitalul la Tinsley, clinici la sate, școli biblice la Bayer. În anul 1977 s-a organizat Uniunea Baptistă din Papua Noua Guinee cu 15000 de membrii.

S-au deschis misiuni în orașele de pe Coasta de Apus ca: Moresby, Hagen și Lae. Predica și cântările se derulau în dialecte locale, iar în orașe în limba engleză. În teritoriul acesta s-a produs o profundă trezire, credința creștină eliberându-i pe locuitorii de vrajitorie, superstiții, și de frica de duhurile rele, eliminând astfel conflictele dintre triburi. Misionarii le-au adus și binefacerile civilizației apusene, tratamente medicale și educație.

După australieni s-au implicat aici și alte misiuni baptiste din S.U.A. Astăzi în Papua Noua Guinee sunt 38250 de bapțiști și 525 de biserici.

8.5 Oceania

Este un vast teritoriu din Pacific, în care sunt cuprinse: Australia, Noua Zeelandă și Noua Guinee. Alături de ele sunt incluse aici mii de insule mici grupate unele regional cum ar fi: Micianemi, Malaneria Polynena.

În toate aceste insule și insulițe este prezentă marturia bapțiștilor, nu ne putem ocupa de toate în mod mai larg, am vorbit de răspândirea credinței bapteste în Australia, Noua Zeelandă și Papua Noua Guinee, dar amintim prezența credincioșilor bapțiști în aceste teritorii după cum urmează:

Țara	Credincioși bapțiști	Biserici
Australia	64662	836
Fiji	666	14
Guam	769	8
Noua Zeelanda	24369	214

Ins. Nordice Mariane	350	1
Papua Noua Guinee	38250	525
Samoa	205	6
Insulele Solomon		35
Vanuatu		1

În total în acest teritoriu sunt 129.541 credincioși bapțiști și 1640 de biserici.

8.6 Noua Zeelandă

Situată la capătul lumii, Noua Zeelandă e o insulă frumoasă și este asezată în sud-vestul Pacificului, nu departe de Australia. Ea a provocat interesul bapțiștilor pentru misiune chiar din 1792, când s-a înființat Societatea Misionară Britanică. Chiar și William Carey a fost interesat de ei, numindu-i pe locuitorii din Noua Zeelandă "saracii barbari păgâni"; în mod special s-a referit la locuitorii "maoris" din insulă. Mulți bapțiști au venit aici și mânați de câștiguri economice.

În primii ani bapțiștii au lucrat aici împreună cu biserica lui Hristos și cu frații Plymouth, iar când au devenit mai numeroși, s-au întâlnit separat, dar era un neajuns: lipsa predicatorilor cu educație teologică. Pastorii laici au dezvoltat spiritul autonom bisericilor, lipsindu-le astfel cooperarea în lucrare.

Primul păstor baptist din Noua Zeelandă a fost Decimus Delamare, care a sosit aici în 1851, și în aceeași an, Nelson a înființat prima biserică din Noua Zeelandă. În 1876 au sosit 9 păstori misionari și 37 în 1882. Cei mai mulți dintre acești misionari au venit de la Colegiul Spurgeon din Londra, și au fixat asupra lucrării din Noua Zeelandă amprentele conservatorismului. Dintre acești misionari cel mai important a fost Thomas Spurgeon, fiul marelui predicator Spurgeon din Londra. El a slujit 11 ani în Noua Zeelanda.

Intre timp, Auckland și Wellington, localități ce se afla în partea de nord a insulei și în Dundee, care se afla în partea de sud, s-au dezvoltat puternice centre baptiste. Cele mai multe biserici au început cu un număr de 20 de membri și cu slabe rezultate. Misionarii de aici au cerut ajutor din Anglia. În 1882 s-a zidit caspela din Sydenham, bisericile mai mari, între timp devenind centre de misiune în bisericile mai mici, prin trimiterea de lucratori laici.

În 1873 s-a înființat Asociația Baptistă Canterbury pentru promovarea și susținerea evanghelizatorilor. În 1876 Asociația avea un evanghelist angajat, George Johnston. Tot în 1876 a apărut revista intitulată "Bapțiști din Noua Zeelanda". Această revistă apare și astăzi. Succesul asociației Canterbury a dus la întocmirea unui plan în care să fie cuprinse toate bisericile din Noua Zeelanda; așa s-a ajuns la formarea Uniunii Baptiste din Noua Zeelanda la Wellington în 1882. Începutul a fost foarte slab, aveau 7 pastori laici și 8 pastori cu pregătire, 22 de biserici din totalul de 25 au consființat la formarea uniunii.

Asociația Canterbury s-a desființat în 1884 și funcțiile ei au trecut asupra Uniunii. În 1882 s-a introdus un sistem de acreditare a pastorilor, și pentru a se preveni neajunsurile de la început cu pastorii laici, s-a înființat școala duminicală.

Uniunea baptistă din Noua Zeelanda, deși era saracă din punct de vedere financiar, a avut un mare rol în lucrarea de evanghelizare. A evanghelizat între populația „maoris” și printre noile așezări de pe coasta de vest. Uniunea a avut evangheliști itineranți, dintre care cel mai important a fost T. Spurgeon, care în 1882 era pastor la Auckland, unde biserica a crescut la 500 de membri, fiind cea mai mare din țară.

În 1890-1891 Spurgeon a acoperit întreaga Noua Zeelanda cu misiunile sale de propovăduire, adunând mari mulțimi de oameni și câștigând mulți convertiți. În 1885 s-a înființat Societatea Misionară Baptistă din Noua Zelanda, care a deschis centre de lucru în India iar evangheliștii itineranți au realizat așa

numita „evanghelizare în galop”. A fost însă o neînțelegere în cadrul Uniunii, pentru că își spuneau cuvântul în problemele de conducere numai reprezentanții bisericilor mari, opiniile bisericilor mici nu erau luate în seamă. În 1890 jumătate din numărul baptiștilor din Noua Zeelandă era cuprins în trei biserici mari.

Unul dintre cele mai mari eforturi depuse de Uniunea Baptistă a fost promovarea scolilor duminicale. La sfârșitul Secolului, în 1890, multe biserici aveau școli duminicale la care participau mai multe persoane decât era numărul membrilor bisericilor. S-au format o serie de „Cluburi Biblice”, care au dat tinerilor și femeilor ocazia să participe la studiul Bibliei.

O problemă cu care s-a confruntat Uniunea mult timp a fost numărul mic de pastori calificați. În 1882, când a fost formată Uniunea, o treime din biserici erau fără pastori și un pastor absolvent de colegiu era o raritate. În 1924 s-a înființat Seminarul Baptist în care s-au înrolat câțiva studenți. Școala era sub tutela câtorva pastori cu experiență, care i-a condus să studieze teologia și să dobândească experiență practică prin asistarea în pastorație.

Bapțiștii din Noua Zeelandă au avut de suferit din cauza diferențelor doctrinare. Unii s-au opus guvernului, care dorea să ajute bisericile, aceștia fiind bapțiștii particulari, și alții care erau o comuniune închisă.

Pastorul Williams Peach din biserică Auckland s-a găsit în minoritate când a vrut să introducă binecuvântarea copiilor nou născuți în 1890. Câteva biserici au fost absorbite de "Biserica lui Hristos", mișcare care a venit din Scoția. De asemenea frații din Plymouth au produs mari tulburări cu privire la învățăturile despre rapire, mia de ani, organizarea bisericilor și nu au rămas mai prejos nici penticostalii carismatici, care au provocat și ei dezbinări în bisericile baptiste; de aceea rata cesterii în bisericile baptiste a fost foarte mică în Noua Zeelandă. A venit și recensiunea economică care a slăbit bisericile din punct de vedere financiar, de aceea la sf. sec al XX-lea erau în Noua Zeelandă numai 29 de biserici cu 2915 membrii și 20 de pastori acreditați. În sec. XX au lucrat cu mai mult succes. Din 1855 au desfășurat o puternică misiune în India. După ce India și-a dobândit independența, s-au implicat în lucrarea misionară din Bangladesh.

În 1965 s-a organizat cruciada „Trans Pacific” cu 103 pastori din bisericile Convenției Baptiste de Sud, care au desfășurat o lucrare de trezire în 104 biserici. Rezultatul a fost bun, s-au adăugat la biserici 1.040 noi convertiți. În 1957 sub inspirația programului "Învățarea Bibliei de către toți", bapțiștii din Noua Zeelandă au făcut un efort să introducă școala duminicală pentru toate vârstele, nu numai pentru copii. Aceasta era metoda americană, pe când metoda engleză era să se țină școala duminicală numai cu copii.

În 1924 au înființat cu mare efort propriul lor seminar teologic la Auckland. Bapțiștii din noua Zeelandă s-au implicat în activitatea socială, au întemeiat azile de copii, azil de fete, tabere pentru tineret. Azilul de copii din Manolewa datează din 1893, când bapțiștii au găsit doi copii abandonati care trăiau în butoaie. În 1947 aveau în azil 67 de copii, majoritatea orfani. În 1945 au organizat la biserică baptista Carey un parc, în care se țin conferințe pentru tineri și adulți. În 1952 au înființat azilul de bătrâni, când doamna H.M. Hughes, o văduvă din Auckland a donat locuința ei în acest scop, ea fiind primul locatar al azilului.

Deși bapțiștii din Noua Zeelandă au avut de suferit mult și au avut de întâmpinat multe greutăți în desfășurarea lucrării lor, așa cum rezulta din istoria lor, situația totuși s-a îmbunătățit și astăzi sunt în Noua Zeelandă 249 de biserici cu 23.936 de membrii.